

λάγιο, τὸ ὑπόμελιν πρόβατο, «πήρανε τὸ λάγι' ἄρνι».

λαγοκοιμοῦμαι, κοιμῶμαι ὕπνον διακεκομμένον, ὡς ὁ περιβεῖς λαγός.

λαδοφωτιά, ἡ δι' ἐλαίου κκίουσα πολύφωτος ὀρειχαλκίνη λυχνία.

λαζῆ, ἐπίρ. ἀγγελῆδόν. Ἴσως ἐκ τοῦ ἰλαδόν.

λάξινα (ῆ), ὁ τόπος εἰς ὃν θέτουν τὰ πρόβατα πρὸς βοσκὴν κατὰ τὴν ἀνοιξίαν.

λαιμαργιά, ὁ βρογχωτήρ τοῦ γυναικείου φορέματος, ἡ καὶ τραχηλιά.

λακινιά, ἀγέλη ἵππων καὶ ἡμιόνων. Ἐκ τοῦ λακέω, θορυβῶ.

λακκεύω, τρυπῶ διὰ ξύλου τὴν γῆν, κάμνω λάκκον, πρὸς ἐμφύτευσιν φυτῶν.

λάκκουρας, ἀχὴν, ὁ καὶ **σβέρκος** καὶ **κούτικας**. Ἴσως διότι ἐκεῖ σχηματίζεται μικρὸς λάκκος.

λάλα (ῆ), ἐντομον τριχωτόν, φυλλοφάγον. Κάμπη.

λάμνωμα (τό), ἀύλαξ. Ὅπως οἱ διὰ κωπῶν **λάμνοντες** (ἐλαύνοντες) ἀλλοκάνουν τὴν θάλασσαν. Λέγεται οὕτω καὶ ἡ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑδάτων ἀπομένουσα ἰλύς.

λαμπάζω, κατατρομάζω, φοβίζω τινά.

λαμπατίνα, ἡ πυρά, ἣν ἀνάπτουσιν οἱ παῖδες κατὰ τὴν παραμονίην τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου (24 Ἰουνίου), τοῦ **λαμπατάρη**. Λέγεται καὶ **τζιαμάλα**.

λαμπήθρα, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.

λάμπινα (ῆ), ἰχθύς πετραίος, τοῦ σχήματος τῆς πέτρης, ὑποπράσινος. Ἴσως ὁ ψύλων ἢ τίλων.

λανάρι καὶ **λαναράς**, (Βυζ.). Ἐκ τοῦ λῆνος καὶ λανός, Δωρικῶς τὸ μαλλίον.

λαντιζοδέρομαι, ἀγωνιῶ.

λαντιζονεῖα (ῆ), ἡ ἐξ ὀγκώσεως στομαχικῆς δυσφορία.

λάπατο (τό), παραφορά. Εἰς τὴν φράσιν «τοῦ ἤρθε τὸ λάπατο».

λαρωμός, καθησυχασίς, ἰλαρωμός.

λαρώνω, καθησυχάζω. Ἰλαρόν ποιῶ τινά· «λάρωσέ το τὸ παιδί».

λασιὰ (ῆ), φραγμός πλεκόμενος ἐκ λεπτῶν καὶ πυκνῶν ράβδων.

Λάσιος.

λαφομόσχι (τό), μικρὰ ἔλαφος. Μόσχος τῆς ἐλάφου.

λαχίδι, τμήμα μικρὸν χωραφίου. Ρίζ. λαχνός.

λαχνιάζω, ρίπτω λαχνόν, κλήρον.

λαχτάρα, ὁ αἰφνίδιος τρόμος.

λαχταρίζω, (Βυζ.), καὶ τρομάζω.

